

MALA NAV ME

Bo gelek salan min bawer dikir bîr arşîvek e, konteynerek ku tê de rastî, nav, rû werin hilanîn. Paşê demê tiştekî din li min hîn kir: bîr hilnagire. Ew dijî. Ew ne arşîv e. Ew cihek e, bi odeyan, bi rêhewîkan, bi deriyan, hin pir caran vebûne, hin salan girtî man, heta ku tiştek nişka ve wan vedike.

Min bi têrî jiyaye ku mirovan bibînim windabin, cihan biguherin, tevahiya dinyayan bihelin. Û dîsa jî tiştek ma: bîr, ne wek bêrî lê wek berdewamî. Bêrî li paş dinêre. Bîr girêdide. Bîr dikare bibe zindanek, an pirtûkxaneyek. Ew bi awayê ku em pê tevbigerin ve girêdayî ye. Min nedixwest li paşerojê bijîm. Min dixwest bi wê re bixivim.

Erdnîgariya rastîn û erdnîgariya hundirîn kêr caran li hev dikan, hin bajar hene ku min salan tê de jiyaye û kêr tê bîra min, û cihên ku çend rojan hatine derbaskirin ku hîn di min de dijîn. Bîr demê napîve. Ew wateyê dipîve. Du kes dikarin heman bûyerê bijîn û wê bi awayên dijber tînin bîra xwe, çimkî ew ne rastiye hildigirin. Ew wateyê hildigirin.

Dema ku ez îro li paş dinêrim, ez rêzefîlmeke salan nabînim. Ez cihan dibînim, cihên hundirîn, hin ronî, hin dijwar, hemû hewce. Bîr ne ji bo vegerê ye. Ew ji bo fêmkirinê, ji bo berdewamiya tiştê ku em bûne ye. Bîr cihek e ku ez didomunim lê tê de bijîm, bi hemû tiştê ku ez kiriye ez bûme re.

Ferdinando Frega

Gillette Man